

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobce: **Bc. J. O., nar. X,**
bytem X,
v řízení zastoupeného Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem
se sídlem Písek, Přátelství 1960

proti
žalovanému: **První náměstek policejního prezidenta**
se sídlem Praha 7, Strojnická 27

v řízení o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 20.7.2017, č.j. PPR-1297-32/ČJ-2012-990131,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 20.7.2017, č.j. PPR-1297-32/ČJ-2012-990131 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 732,20 Kč, do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Strouhala, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 20.7.2017, kterým zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru ze dne 7.12.2011, č. 4662/2011, kterým byla podle ustanovení § 135 odst. 1 zákona o služebním poměru a s odkazem na § 54 zákona o služebním poměru zamítnuta žádost o doplatek služebního příjmu, a toto rozhodnutí potvrdil.
2. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, nedostatečně zjištěný skutkový stav i nezákonnost napadeného rozhodnutí s tím, že rozhodnutí je založeno na nesprávném právním názoru žalovaného.
3. Žalobce zdůraznil, že byl příslušníkem Policie ČR a byl ustanoven na služební místo komisař s hodností poručík u Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby. Jeho služební poměr skončil propuštěním ze služebního poměru na žádost žalobce dne 31.11.2011. Žalobce s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20.8.2010, č.j. 10 A 34/2010-28 poukazuje na to, že ani v napadeném rozhodnutí nebyla splněna podmínka důležitého zájmu služby, z toho vyplývající výjimečnost a odůvodnění tohoto přijetí. Žalovaný obecně poukázal na „důležitý zájem služby“ a rovněž obecně na „výjimečnost“, ale nikoli na výjimečnost plynoucí z důležitého zájmu služby u konkrétního případu. Vytýká žalovanému, že nedoložil do spisu vnitřní předpisy upravující jeho činnost a že žalovaný vůbec nezjišťuje a nezkoumá, jaká služba příslušníkovi byla nařizována a vykazována a která služba je běžnou službou a která služba je službou přesčas. Ve spise nejsou originální doklady o tom, jak která služba příslušníkovi byla nařízena. Zdůraznil, že žalovaný v odůvodnění odkazuje na dokumenty uvedené na č.l. 175, 363, 367, 368, 260, 261, 304, 262 apod., přičemž není patrné, o jaké konkrétní dokumenty se jedná, neboť ve spisech, se kterými měl možnost se žalobce seznámit, takové číslování listu obsaženo nebylo.
4. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť není uvedeno, jak žalovaný hodnotil všechny důkazy, jaké informace z důkazu vyvodil a jak tyto důkazy a informace hodnotil, a to jednotlivě, tak i ve vzájemných souvislostech. Zdůraznil, že spis neobsahuje žádné prvotní doklady, že tedy došlo k vypracování tabulky „analýza“, a proto údaje zde uvedené s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2004, č.j. 4 Azs 55/2003-51, považuje za nepřezkoumatelné.
5. Dále dle žalobce konstatování, že „mimořádnost“ služby spočívala v nutnosti přizpůsobení programu chráněné osoby, postrádá řádné odůvodnění. Ze spisového materiálu není zřejmé, kdy byl příslušník seznámen s plánem služeb, s plánem chráněné osoby a kdy a v čem spočívá nutnost přizpůsobení programu. Cesty do zahraniční byly plánovány cca 1 – 2 měsíce předem. Pokud absolvoval kratší cestu, jel vždy jen jeden příslušník, i když bylo jasné z programu, že bude pracovat přesčas (17-18 hodin denně). Žalovaný ale

neuevedl, že každá chráněná osoba měla standardně přidělené 3 nebo 4 ochránce, přesčas by nevznikl, pokud by na cesty jeli dva.

6. Žalobce zdůrazňuje, že žalovaný úmyslně opomíjí podstatné skutečnosti, případně je překrucuje, což se týká i demise předsedy vlády Topolánka. V době demise již všichni příslušníci měli odsloužen limit 150 hodin služby přesčas, což vyplývá i z nepřezkoumatelných údajů dodaných žalovaným. Dle údajů odsloužil žalobce tento limit v první polovině roku, respektive v roce 2009 ve dvou měsících (únor, březen), v roce 2010 v prvních třech měsících a v roce 2011 v prvních pěti měsících. S touto skutečností se ale žalovaný nijak nevypořádal.
7. Žalovaný se také nevypořádá s personálním podstavem. Ze spisu je dle žalobce patrné, že útvar byl personálně nedostatečně obsazen. Z toho hlediska se žalovaný situací vůbec nezabýval, ačkoli žalobce měl v roce 2009 odsloužených 901 hodin služby přesčas, v roce 2010 odsloužil 735 hodin přesčas a v roce 2011 312 hodin přesčas. Je přesvědčen o tom, že z uvedeného je patrné, že byl nucen konat službu přesčas právě z důvodu personálního podstavu. Žalovaný zcela přehlíží personální podstav jako důležitou okolnost pro hodnocení zákonnosti nařízení služby přesčas.
8. Žalobce dále namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a poukazuje na to, že žalovaný si ani neopatřil podstatné podklady týkající se zjišťování personálního stavu apod. Vyjádřil přesvědčení o tom, že k nařizování služby přesčas došlo v důsledku personální podstavu a z toho důvodu dochází i žalovaným tvrzené „kumulaci“ důvodu služby přesčas. Při tom odkázal na Zápis ze štabu č. 4/2012 ze dne 6.2.2012 týkající se úsporných opatření u útvaru. Právě v nařizování služby přesčas spočívá úsporné opatření, namísto toho, aby potřeba služby přesčas byla kompenzovaná počtem dalších příslušníků. Služba přesčas je tak naprosto běžnou službou postrádající jakýkoliv prvek výjimečnosti. Personální podstav je dle žalobce primárním důvodem pro nařízení služby přesčas.
9. Žalobce dále namítá, že žalovaný nesprávným způsobem opatroval pouze písemná stanoviska odpovědných služebních funkcionářů (viz písemné vyjádření JUDr. K., apod.), ačkoli měl provést výslechy těchto služebních funkcionářů či dalších osob jako svědků. Tímto postupem bylo žalobci znemožněno realizovat právo klást svědkovi otázky, čímž byl žalobce zkrácen na jeho právech. Tvrzení o tom, že spisový materiál obsahoval dostatek informací a hodnověrných důkazů v písemné podobě, a proto výslech svědků nebyl potřeba, považuje žalobce účelové tvrzení.
10. Žalobce také zdůraznil, že do spisu nebyly založeny plány dovolených, mimořádnost nevyplývá ani z knih na objektu, které byly do spisu založeny. Lze tedy dovodit, že veškerá služba přesčas byla dopředu vedoucím příslušníkům, útvaru i žalovanému známa.
11. Žalobce dále poukázal na to, že žalovaný nerespektuje právní názory soudu. Odkázal při tom na rozsudek Městského v Praze ze dne 24.2.2016, č.j. 3 Ad 12/2013-41, s tím, že povinnost chránit objekty zahraničních diplomatických misí a další objekty a další povinnosti plynoucí z Vídeňské úmluvy jsou běžnou součástí úkolu útvaru a jedná se o standartní činnost tohoto útvaru. Přitom zdůraznil, že ani v projednávané věci žádná další výjimečná a mimořádná situace nebyla. Navíc žalovaným uváděné důvody (doprovod chráněné osoby), byly pro bezpečnostní sbor dlouhodobě dopředu známe. Poukázal na porušení procesních předpisů, neboť se mohl účastnit jednání senátu poradní komise policejního prezidenta pouze v jednom případě, o dalších jednáních již nebyl vyrozuměn.

Ani v řízení v I. stupni mu nebylo umožněno realizovat svá práva uvedená v ustanovení § 174 odst. 1 písm. b) zákona.

12. Žalobce pak dále namítá, že rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie ČR ve věcech služebního poměru považuje za **nicotné**, neboť tento útvar měl ředitele s personální pravomocí pouze do 30.11.2011. Náměstek ředitele Útvaru nikdy neměl tuto personální pravomoc. Náměstek ředitele Útvaru pouze mohl v době nepřítomnosti ředitele v jeho zastoupení činit úkony. V této době měl Útvar dva náměstky ředitele, a to Mgr. K. a JUDr. K. Mezi těmito náměstky nebyla vyhraněna personální pravomoc. Pokud útvar neměl od 1.12.2011 ředitele, nemohl ani náměstek tohoto ředitele zastoupit. Pokud by v době, kdy útvar neměl ředitele, disponoval náměstek ředitele útvaru personální pravomocí, mohl tyto úkony činit pouze v zastoupení, které by muselo být zřejmé. Rozhodnutí ale neobsahuje žádnou doložku, a proto je dle žalobce nutné dojít k závěru, že tento náměstek vydal rozhodnutí jako náměstek a nikoli jako zástupce ředitele. Jako náměstkovi ředitele Útvaru mu ale nebyla svěřena jiným rozkazem personální pravomoc. Proto dle žalobce bylo rozhodnutí vydáno služebním funkcionářem, který personální pravomoc neměl. Žalobce zdůraznil, že personální pravomoc byla policejním prezidentem dne 8.12.2011 přenesena na náměstka policejního prezidenta a zdůraznil, že pokud by náměstek ředitele Útvaru měl personální pravomoc, nebylo by nutné přenášet personální pravomoci na náměstka policejního prezidenta. To už ostatně dosvědčuje i další rozkaz policejního prezidenta ze dne 1.1.2012, kterým se přenáší pravomoc rozhodovat ve věcech služebního poměru na náměstka ředitele útvaru JUDr. K. Teprve tímto rozkazem byla náměstkovi ředitele Útvaru svěřena pravomoc rozhodovat ve věcech služebního poměru. Žalobce tedy vyjádřil přesvědčením, že plk. Mgr. K. neměl nikdy pravomoc jednat ve věcech služebního poměru. Žalovaným tvrzené pověření Mgr. K. personální pravomocí nebylo do spisu nikdy doloženo a nebyla o něm nikdy žádná zmínka v jiných řízeních. Navíc pravomoc nemohl přenést náměstek policejního prezidenta, ale sám policejní prezident. Navíc náměstek ředitele útvaru nemohl být pověřen, k pověření mohlo dle čl. 46 odst. 7 závazného pokynu policejního prezidenta č. 200/2007 dojít pouze u zaměstnanců v pracovním poměru. Plk. Mgr. K. ale nebyl zaměstnancem v pracovním poměru, ale příslušníkem policie, tj. ve služebním poměru, a měl mu být tedy udělen rozkaz. Žádný rozkaz ale vydán nebyl.
13. Žalobce pak namítá, že výpisy ze systému EKIS WEB nejsou nezpochybnitelné a lze je měnit podle potřeb žalovaného.
14. Žalobce se pak vyjádřil k jednotlivým konstatováním odůvodnění služby přesčas. Ke službě přesčas ve dnech 18.2.2009 až 19.2.2009 sice žalovaný uvádí, že měl mít žalobce pohotovost, to však ze spisu nevyplývá. Do spisu nebyly doloženy ani doklady, ze kterých by bylo možné dovodit, jakou „běžnou“ službu měl mít žalobce nařízenou. To platí za situace, že žalobce měl mít službu ve dnech 18.2., 19.2., 20.2., 21.2. a 22.2.2009. Pokud jde o údajnou cestu do Bruselu, pak chybí podklady o tom, kdy byla cesta známa, kdy byla nařízena, jaký byl plán a kolik příslušníků bylo na tuto cestu vyhrazeno. Mimořádnost služby není ani tvrzena, jde tedy o standartní službu.
15. To samé lze uvést i o službě přesčas dne 19.2.2009, když šlo o akci podnikatel roku, o službu dne 20.2.2009, o službu do Litoměřic a stejně tak i dne 21.2.2009. Ke všem těmto službám žalobce uvádí, že není přezkoumatelným způsobem doloženo, co měl žalobce plánováno, a co z toho měl plánováno jako běžnou službu. Pokud jde o odkaz na čísla listů, žalobce neví, co za čísla listu má žalovaný na mysli, když v době seznámení žalobce se

spisem spis taková čísla neobsahoval. Stejně námitky žalobce vznesl i ve vztahu ke službě přesčas ze dne 22.2.2009, kdy šlo o cestu do Bruselu s tím, že zde chybí podklady, kdy tato cesta byla známa, kdy byla nařízena, jaký byl plán a kolik příslušníků bylo na tuto cestu vyhrazeno a proč na tuto cestu nebylo vysláno více příslušníků.

16. Pokud jde o službu přesčas dne 21.2.2009, uvádí žalovaná, že žalobce měl nařízenou službu přesčas, z toho vyplývá, že žalovaný musel vědět o tom, že dojde k výkonu služby přesčas, a to patrně proto, že žalobce měl již naplněn fond pracovní doby (počet hodin přesčas by tomu napovídal). V tomto případě šlo o běžnou službu, kterou nikdo z příslušníků již nemohl pokrýt. Tvrzená změna programu nebyla nikde doložena. Ve spisu není doložen původní plán, ani změna plánu a kdy k tomu došlo. Žalobce tak zdůrazňuje, že tyto skutečnosti byly Útvaru dostatečně předem známy, a proto šlo standardní službu.
17. Pokud jde o službu přesčas dne 5.3., 13.3., 19.3., 20.3., 21.3. 2009, tak ani v těchto případech nebylo odůvodněno to, že nebylo možné vystřídat žalobce. Cesta byla dlouhodobě naplánována, při odpovědném plánování by na cestu bylo možné vyslat dva příslušníky. V tomto případě bylo toto úsporným opatřením. Mimořádnost služby ze spisu nevyplývá. Pokud žalovaný uvádí k přesčasové službě ze dne 21.3.2009, že měla být údajně zaznamenána v přehledu pohybu osoby na den 16.1.2010 a 17.1.2010, tak žalobce zdůrazňuje, že pravděpodobně došlo k manipulaci se spisovým materiálem. Navíc údaje o pohybu chráněné osoby nemohou samy o sobě prokázat důvody nařízení služby přesčas. Výše uvedené pak lze vztáhnout i službu přesčas konanou dne 17.1., 20.1., 21.1., 10.2., 12.2., 14.2. a ve dnech 23.2.-27.2.2010, kdy služba probíhala 5 dní v kuse, a dne 10.3.2010.
18. Shodné námitky žalobce vznáší i ve vztahu ke službám nařízeným v roce 2011.
19. Žalobce dále poukázal na to, že žalovaný úmyslně nevzal v úvahu nařízení policejního prezidenta, trvalý úkol, číslo 86/K z roku 2007, dle kterého bylo všem služebním funkcionářům nařízeno „zabezpečit dosažení cílového stavu, kdy nařízená přesčasová práce bude z 50% placená“.
20. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Poukázal na obecnost podané žaloby a některé žalobní námitky označil za nepřípustné rozšiřování správního řízení, tedy by k nim nemělo být v soudním řízení přihlíženo. Poukázal na to, že rozhodnutí bylo vydáno v návaznosti na právní názor vyjádřený v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20.4.2016, č.j. 5 Ad 12/2012-62 a v návaznosti na tento právní názor žalovaný náležitě doplnil spisový materiál a vydal přezkoumatelné, zákonné a věcně správné rozhodnutí, ve kterém byly uvedeny konkrétní důvody nařízení služby přesčas byly individuálně posouzeny, a to s poukazem na mimořádnost každého takového důvodu. Žalovaný upozornil na to, že služba žalobce, který působil u policie jako osobní ochránce, je natolik specifickou činností, že naplnění mimořádnosti toho kterého důvodu výkonu služby přesčas je nutné věnovat náležitou péči. Pokud žalobce namítá, že žalovaný pouze obecně poukázal na důležitý zájem služby a nepoukázal na výjimečnost, uvedl žalovaný, že u všech služeb přesčas je uveden konkrétní důvod, pro který žalobce sloužil přesčas, proč bylo nutné, aby dané úkoly provedl žalobce, v čem konkrétně byl spatřován důležitý zájem služby a rovněž mimořádnost plynoucí z důvodu nařízení výkonu služby. K námitce týkající se čísel jednotlivých listů uvedl žalovaný, že došlo k přečíslení, ale že podstatné je, že žalobce měl možnost se seznámit s kompletním spisovým materiálem. Byl s podklady tedy prokazatelně seznámen. K námitce, že žalovaný nezkoumal, jaká služba nařízená žalobci byla běžnou službou a která službou přesčas

vedl, že se zabýval pouze službou přesčas, jejichž proplacení se žalobce domáhal. Zdůraznil pak, že napadené rozhodnutí je opřeno o původní doklady a všechny podklady rozhodnutí jsou součástí spisu a zdůraznil, že žalobcem vznesená námitka je velmi obecná. Jestliže byl žalobce povinen chránit chráněnou osobu, pak ji musel následovat všude, a to bez ohledu na to, že původně by mohl být naplánován jiný program. Konkrétní denní harmonogram souvisí od chráněné osoby. Žalovaný tak zdůraznil, že ve většině případů, v nichž žalobce sloužil přesčas podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, navazovalo nařízení služby přesčas na plánovanou řádnou službu, neboť bylo třeba dokončit uložený úkol, resp. poskytovanou ochranu. Střídání jiným příslušníkem při případné změně programu chráněné osoby bylo nejen nemožné, ale i neúčelné a nevhodné, a mohl by tím být rovněž narušen důležitý zájem služby, tj. ochrana chráněné osoby.

21. Žalovaný se vypořádal také s námitkou údajného nedostatečného personálního obsazení Útvaru a zdůraznil, že důvodem nařizování služby přesčas nebyl personální podstav, ale zřejmé mimořádné důvody, pro které byla žalobci služba přesčas nařízena. Značný počet odsloužených hodin přesčas je odrazem povahy služby, kterou žalobce vykonával, resp. si zvolil jako své povolání. Žalovaný také poukázal na to, že některá argumentace žalobce je nepřiléhavá a zřejmě pouze pramení z nedostatečné individualizace žaloby, neboť např. tvrzená kumulace důvodu služby přesčas není v rozhodnutí vůbec použita.
22. Dále zdůraznil, že neprovedením výsledku prvoinstančního služebního funkcionáře nebyla porušena procesní práva žalobce. Pokud žalobce namítá, že žalovaný údajně popírá „veškeré možné důkazní prostředky, které by mohly popřít oficiální názor žalovaného v těchto věcech“ namítá žalovaný, že jde opět o velmi obecně vznesenou námitku a že není patrné, které konkrétní důkazy jsou popírány. Pokud žalobce namítá, že do spisu nebyly doloženy plány dovolených, zdůraznil žalovaný, že čerpání dovolených žalobcem či jinými osobami nebylo předmětem řízení a se skutkovým stavem ve věci nijak nesouvisí. K tvrzení žalobce, že služba přesčas byla vedoucím pracovníkům dopředu známa, uvedl žalovaný, že není zřejmé, jak by mohla být známa, že chráněná osoba bude kupříkladu o hodinu déle obědvat či o 3 hodiny déle jednat apod. Pokud žalobce tvrdí, že žalovaný nerespektuje judikaturu, uvedl žalovaný, že naopak žalobce uvádí judikaturu, která není přiléhavá, neboť žalobce byl osobním strážcem a důvodem výkonu služby přesčas nebyly absence jiný příslušníků.
23. K námitkám týkajícím se jednotlivých dnů žalovaný upozornil na to, že žalobce v době vedení řízení nevznesl žádnou konkrétní námitku ve vztahu k podkladovým materiálům a že tyto vznáší v podané žalobě. Poukázal na to, že plány služeb komplexně zachycují, jakým způsobem probíhala služba žalobce. Ve vztahu k žalobním námitkám obsaženým na str. 14-16 žaloby poukázal na to, že ačkoli žalobce znal kompletní spisové materiály a mohl vznášet konkrétní námitky, jako např. to, kdy cesta do Bruselu byla známa, kdy byla nařízena, jaký byl plán a kolik příslušníků bylo na tuto cestu vyhrazeno, tyto námitky nevznesl a žalovaný tak na ně nemohl reagovat. Navíc nebylo nutné podkladové materiály s ohledem na tuto námitku doplnit. Při výkonu služby žalobce ale není podstatné, od kdy bylo známo, že se zahraniční cesta s danou chráněnou osobou uskuteční. Vedoucí příslušníci toliko vědí, že chráněná osoba bude potřebovat ochranu a jsou obeznámeni s předběžným programem této osoby, který si ale tato osoba může změnit.
24. U jednání soudu účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích.

25. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce dne 30.11.2011 podal u Policie ČR, Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby k rukám ředitele Útvaru žádost o doplacení služebního příjmu a nároku odvíjejících se od služebního příjmu, ve které uvedl, že v roce 2009 vykázal celkem 901 odsloužených přesčasových hodin, v roce 2010 celkem 735,50 odsloužených přesčasových hodin a v roce 2011 celkem 282 odsloužených přesčasových hodin. Za tyto odpracované přesčasové hodiny dostal příslušník náhradu pouze v rozsahu přesahujícím 150 hodin. Žalobce se tedy domáhal, aby mu bylo uhrazeno i 150 hodin nařízených přesčasových hodin, které mu nebyly vyplaceny.
26. Rozhodnutím Policie ČR, ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie ve věcech služebního poměru ze dne 7.12.2011, č. 4662/2011, byla zamítnuta žádost žalobce o doplacení služebního příjmu za dobu přesčas nařízenou v rozporu se zákonem. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém rozhodl žalovaný dne 2.5.2012, rozhodnutím č.j. PPR-1297-8/ČJ-2012-99KP, kterým zamítl odvolání žalobce. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce k Městskému soudu v Praze žalobu. Rozsudkem ze dne 20.4.2016, č.j. 5 Ad 12/2012-62 městský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu projednání. Žalovaný následně znovu rozhodl, a to napadeným rozhodnutím, kterým odvolání žalobce opět zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný konstatoval, že z vyčíslení „přesčasových hodin do limitu“ doložených oddělením služebních příjmů a platů a sociálních evidencí odborů personálního policejního prezidenta ČR je jednoznačně doloženo, že odvolateli byl ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v době od 1.1.2009 do 30.11.2011 nařízen výkon služby přesčas v důležitém zájmu služby nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce. Žalovaný vycházel z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 11/2013-41 a sp. zn. 7 As 334/2016. Součástí odůvodnění rozhodnutí je Analýza výkonu nařízené služby přesčas v rozsahu do 150 hodin v kalendářních letech 2009 – 2011, kde je uvedeno datum, počet hodin, přesná doba služby, důvod, včetně poznámek. V poznámkách uvedený denní přehled znamená přehled o pohybu chráněných osob. Po té se zabýval zákonnou úpravou pro ochranu chráněných osob a uvedl, že v případě ochrany chráněných osob je důležitým zájmem služby to, že chráněná osoba nedoznala fyzické újmy, nebude ohrožena na životě a zdraví, a to i za cenu zranění nebo ztráty života osobního ochránce. Žalovaný pak provedl rozbor jednotlivých dnů a hodin, ve kterých žalobce vykonával přesčasovou práci s tím, že ve většině případů žalovaný spatřuje mimořádnost služby v nutnosti přizpůsobení se programu chráněné osoby. Pouze dne 18.2.2009 uvedl, že důležitým zájmem služby v tomto případě bylo zajištění osobní ochrany chráněné osoby při cestě do zahraničí (Brusel), v rámci níž nemohla být realizována výměna za jiného příslušníka. Dne 13.3.2009 vykonával žalobce 8 přesčasových hodin a důvodem k nařízení této přesčasové služby bylo zajištění bezpečnostní akce v souvislosti s předsednictvím ČR v Radě Evropské unie a z důvodu změny programu chráněné osoby, kdy nemohla být realizována jeho výměna jiným příslušníkem, vzhledem k tomu, že se uvedeného dne pohyboval s chráněnou osobou na území hl. m. Prahy, která absolvovala řadu jednání a následně se účastnila na Ministerstvu zahraničních věcí večer se zahraničním politikem (M. A.). Důležitým zájmem služby v tomto případě bylo zajištění bezpečnostní akce v souvislosti s předsednictvím v radě a mimořádnost služby spočívala v nutnosti provádět zvýšená bezpečnostní opatření.

27. Jiná situace pak nastala ve dnech 21.3.2011 až 23.3.2011 v době od 21.00 do 22:00, kdy každý z těchto dnů žalobce sloužil jednu přesčasovou hodinu z důvodu provádění speciálních cvičení. Důležitý zájem spatřoval žalovaný v tomto případě v nutnosti připravit příslušníky na výkon služby v podmínkách, které se vymykají běžnému výkonu služby, a výjimečnost lze spatřovat v nastavení maximálních stupňů obtížnosti, za kterých je výcvik realizován. Bez ověření způsobilosti nelze výkon služby osobního ochránce zajistit. Závěrem se pak vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám, které neshledal důvodnými.
28. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Po té dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
29. Městský soud se nejprve zabýval námitkou nicotnosti napadeného rozhodnutí, když o tom, zda rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost je soud povinen dle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout i bez návrhu, tedy z úřední povinnosti.
30. K otázce nicotnosti rozhodnutí žalobce namítal, že pokud Útvar pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby neměl ode dne 1.12.2011 ředitele, nemohl ani náměstek tohoto ředitele zastoupit. Pokud by v době, kdy útvar neměl ředitele, disponoval náměstek ředitele útvaru personální pravomocí, mohl tyto úkony činit pouze v zastoupení a toto zastoupení by muselo být zřejmé. Rozhodnutí však neobsahuje žádnou doložku, proto náměstek vydal rozhodnutí v pozici náměstka a nikoli jako zástupce ředitele, přičemž mu nebyla svěřena žádným rozkazem personální pravomoc. Rozhodnutí tak bylo podle názoru žalobce vydáno služebním funkcionářem, který neměl personální pravomoc.
31. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k otázce nicotnosti správního aktu v rozsudku ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 – 96, konstatoval, že nicotný je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti.
32. Žalobce v podané žalobě dovozuje nicotnost napadeného rozhodnutí z konkrétních skutečností, s nimiž polemizuje žalovaný ve vyjádření k podané žalobě. Soud však dospěl k závěru, že ani případná nepřislušnost služebního funkcionáře by nemohla mít za následek nicotnost prvostupňového rozhodnutí, neboť se nejedná o natolik intenzivní pochybení, které by ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu mohlo žalobcem namítanou nicotnost způsobit.
33. Žalovaný k této námitce v napadeném rozhodnutí uvádí, že policejní prezident má ze zákona tzv. generální plnou moc, kterou může delegovat na jiné vedoucí organizačních částí bezpečnostního sboru, což bylo provedeno závazným pokynem policejního prezidenta č. 42/2010 o personální pravomoci. Podle čl. 11 odst. 1 písm. c) tohoto pokynu vykonává personální pravomoc v době nepřítomnosti ředitele útvaru jeho

zástupce nebo náměstek, s výjimkou věci, které si tento ředitel vyhradí. Z čl. 11 odst. 3 pak vyplývá, že ve věcech služebního poměru bývalého policisty rozhoduje služební funkcionář, který k tomu byl příslušný před skončením služebního poměru tohoto policisty. Pojmem „v době nepřítomnosti“ se dle žalovaného rozumí kromě čerpání dovolené či neschopnosti ve službě, i doba faktického neobsazení služebního místa ředitele tohoto útvaru. Od 1.12.2012 bylo služební místo ředitele neobsazeno a pravomoc rozhodovat ve věcech služebního poměru přešla na náměstka ředitele útvaru. Žalovaný dále uvádí, že dne 1.12.2011 pověřil náměstek policejního prezidenta pro vnější službu plk. Mgr. T. K. řízením útvaru, neboť poslušnost zastupování ředitele útvaru nebyla stanovena v organizačním řádu útvaru, přičemž ředitel útvaru měl dva náměstky. Z uvedeného žalovaný dovozuje, že Mgr. K. byl oprávněn vydat napadeného rozhodnutí. Současně uvedl, že důvodem, proč není v rozhodnutí vypsán název služebního místa „ředitel“ a u náměstka ředitele uvedeno „v zastoupení“, je skutečnost, že služební místo ředitele nebylo obsazeno.

34. Soud konstatuje, že pověření, na které odkazuje žalovaný s tím, že jím dne 1.12.2011 náměstek policejního prezidenta pověřil náměstka ředitele plk. Mgr. T. K. řízením Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby, není ve spise založeno a soud se s jeho obsahem nemohl seznámit. Navíc v rozsudku zdejšího soudu ze dne 20.4.2016, č.j. 5 Ad 12/2012 – 62, kterým bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného, vyjádřil soud s odkazem na rozsudek ze dne 12.12.2013, č.j. 11 Ad 15/2012–53, pochybnost o existenci tohoto pověření ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí. Tyto pochybnosti nadále u soudu přetrvávají, neboť žalovaný, ačkoli mu byly v době vydání napadeného rozhodnutí známy závěry uvedené ve zrušujícím rozsudku, dosud nevysvětlil, jak je možné, že senát poradní komise policejního prezidenta, který v právně totožné věci jiného příslušníka zasedl dne 14.3.2012, o žádném pověření ze dne 1.12.2011 nevěděl, ani to, z jakého důvodu tento senát poradní komise konstatoval, že napadené rozhodnutí nesplňuje podmínku stanovenou v ustanovení § 181 odstavci 2 písm. b/ zákona, když nebylo vydáno příslušným služebním funkcionářem. Navíc, jak již soud uvedl, není toto pověření ve správním spise založeno. Vzhledem k absenci dalších podkladů ve spisovém materiálu se proto soudu jeví závěr žalovaného odvolacího správního úřadu o tom, že plk. Mgr. T. K. byl oprávněn vydat prvostupňové rozhodnutí za nedostatečně odůvodněný a nemá jednoznačnou oporu ve spisovém materiálu.
35. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že se ale nejedná o takový nedostatek napadeného rozhodnutí ani jemu předcházejícího řízení, který by v této věci způsoboval jeho nicotnost, je to však jeden z důvodů, pro který soud napadené rozhodnutí zrušil.
36. Vzhledem k tomu, že soud neshledal důvod pro vyslovení nicotnosti prvostupňového rozhodnutí, přistoupil k přezkoumání napadeného rozhodnutí z hlediska žalobcem vznesených námitek v podané žalobě. Podstatou sporu v posuzované věci je, zda byly žalobci ve sledovaném období nařizovány přesčasové hodiny do limitu 150 hodin v kalendářním roce v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, resp. zda byl tento soulad dostatečným způsobem správními orgány odůvodněn, a v návaznosti na to otázka nároku žalobce na případný doplatek služebního příjmu za službu nařízenou přesčas, aniž byly splněny podmínky uvedené v § 54 odst. 1 zákona.
37. Městský soud zdůrazňuje, že žalovaný napadené rozhodnutí vydal po té, co ve věci již rozhodl jiný senát zdejšího soudu, který rozsudkem ze dne 20.4.2016, č.j. 5 Ad 12/2012 – 62, předchozí rozhodnutí žalovaného o odvolání ze dne 2.5.2012, č.j. PPR-1297-8/ČJ-2012-

99KP, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, a to z důvodu nepřezkoumatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí.

38. Ze správního spisu i z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný v souladu se závazným právním názorem soudu doplnil podklady pro rozhodnutí, a to zejména o podklady pro nařízení služby přesčas, když šlo zejména o fotokopie plánů služby s evidencí odpracované doby po dobu služby na 1. oddělení, fotokopie denního přehledu dokladující velení jmenovaného do služby, fotokopie Výpisu svodky operačního střediska dokladující časový rozsah služby u CHO a fotokopie evidence přesčasové práce, včetně důvodů, pro které nastaly. Kromě těchto podkladů bylo do spisu založeno písemné vyjádření JUDr. K. Soud tedy dospěl k závěru, že žalovaný pokyny městského soudu pokud šlo o nutnost doplnit podklady a důkazy, splnil. Jestliže soud napadené rozhodnutí znovu zrušil, nestalo se tak z důvodu, že by žalovanému vytýkal, že se neřídil závazným právním názorem soudu.
39. Z ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru vyplývá, že „*Príslušníkovi lze v dôležitom zájmu služby nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce.*“ Za důležitý zájem služby se dle § 201 odst. 1 téhož zákona považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru.
40. Podle § 112 odst. 2 věty první zákona o služebním poměru je příslušníkovi (...) stanoven služební příjem s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce.
41. Podle § 125 odst. 1 téhož zákona má příslušník nárok na náhradní volno za každou započatou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná.
42. Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že na základě analogické aplikace § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na náhradní volno, nebo na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku i za každou vykonanou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce, která mu byla nařízena v rozporu se zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č.j. 4Ads 11/2013-41).
43. Má-li být institut služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce využíván v souladu s platnou právní úpravou, musí být současně splněny následující podmínky: (1) Důležitý zájem služby, (2) z toho vyplývající předpoklad výjimečnosti služby přesčas a (3) odůvodnění přijetí tohoto opatření. Služba přesčas tudíž představuje výjimečné opatření, které umožňuje nařídit výkon služby nad rámec základní služby, která podle § 52 odst. 1 zákona o služebním poměru činí 37,5 hodiny týdně. Služební zákon tedy nepojímá službu přesčas jako další fond služební doby, z něhož je možné libovolně čerpat do limitu 150 hodin v kalendářním roce. Naopak pro nařízení služby přesčas je nutné splnit uvedené podmínky, jejichž dodržení musí být ověřitelné tak, aby v řízení ve věcech služebního poměru týkajícího se služebního příjmu příslušníka a v případném soudním přezkumu mohl být učiněn spolehlivý závěr, zda byla služba přesčas nařízena v souladu se zákonem či nikoliv. Uvedené vyžaduje, aby vedoucí příslušník v případě každé jednotlivé služby přesčas vymežil a uvedl konkrétní důvod, proč ji nařídil. S ohledem na

neformálnost rozhodování o službě přesčas nicméně nelze požadovat, aby odůvodnění nařízení služby přesčas splňovalo parametry, které zákon o služebním poměru stanovuje pro odůvodnění rozhodnutí vydaného v řízení ve věcech služebního poměru. Po vedoucím pracovníkovi je však možné požadovat alespoň rámcové vymezení důvodu pro nařízení služby přesčas a stručný písemný záznam o tomto důvodu, například v knize služeb. Pokud vedoucí příslušník konkrétní důvod nařízení služby přesčas alespoň rámcově nevymezí a nezaznamená v písemné formě, a ani ho nelze spolehlivě dovodit ze spisového materiálu, nemůže služební funkcionář v řízení ve věcech služebního poměru náležitě posoudit, jestli služba přesčas byla nařízena v souladu se zákonem či nikoliv, a následně si takový úsudek nemůže učinit ani soud (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013 - 41).

44. I z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č.j. 1 As 183/2015-63, vyplývá jednoznačný závěr, že „Služební zákon tedy nepojímá službu přesčas jako další fond služební doby, z něhož je možné libovolně čerpat do limitu 150 hodin v kalendářním roce. Službu přesčas lze nařídit pouze v důležitém zájmu služby, který je dán jen ve výjimečných případech. Konkrétně se jedná o služby, které nebylo možné předvídat při rozvržení služby na jednotlivé směny podle § 53 zákona o služebním poměru, jako například momentální indispozice nebo absence některého z příslušníků ze zdravotních či jiných důvodů nebo předem neočekávaný úkol bezpečnostního sboru, který může být náležitě splněn jen příslušníkem s požadovanou kvalifikací mimo rámec jeho plánované směny. Důležitý zájem služby však nelze shledat v dlouhodobém až trvalém nedostatku příslušníků. Není tak možné připustit, aby tento personální nedostatek byl nahrazován zvýšenými nároky na stávající příslušníky nařizováním služeb přesčas s odkazem na důležitý zájem služby.“
45. I v nyní posuzované věci byla předmětem sporu otázka, jestli byly přesčasové služby do limitu 150 hodin v kalendářním roce ve sledovaném období nařizovány žalobci v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, respektive zda byl tento soulad dostatečným způsobem ze strany správních orgánů prokázán. Mezi účastníky řízení je zejména sporné, zda byly tyto přesčasové hodiny nařizovány v *důležitém zájmu služby*, jak vyžaduje uvedené zákonné ustanovení.
46. V případě záporného zodpovězení této otázky by totiž bylo nutné na základě výše uvedeného dojít k závěru, že žalobce měl nárok na náhradní volno nebo na proplacení poměrné části služebního příjmu v souladu s § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru.
47. Soud považuje za nutné zdůraznit, že se v případě žalobce jedná o specifickou situaci, neboť žalobce byl s ohledem na to, že působil u policie jako osobní ochránce, velen do služby ze zcela odlišných důvodů, nežli tomu bylo v jiných řízeních, ve kterých již soudy rozhodovaly a jejichž předmětem bylo také posouzení, zda byly přesčasové služby do limitu 150 hodin v kalendářním roce ve sledovaném období nařizovány příslušníkovi v souladu s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Z tohoto důvodu je např. zcela irrelevantní námitka žalobce, ve které poznamenal, že z důvodu dlouhodobého personálního podstavu dochází „*k žalovanou tvrzené „kumulaci“ důvodů služby přesčas*“, neboť žalobcem tvrzená kumulace důvodů služby přesčas nebyla v rozhodnutí vůbec použita a žalobce z důvodu kumulace důvodů ani v jednom případě do služby velen nebyl. Stejně tak není jasné, proč se žalobce domáhá doložení plánů dovolených, ze kterých by bylo možno dle žalobce dovodit, že veškerá služba přesčas byla dopředu vedoucím příslušníkům, útvaru i žalovanému známa, když žalovaný ani v jednom případě jako

důvod nařízení služby přesčas v napadeném rozhodnutí velení do služby z důvodu dovolené jiného příslušníka neuvádí.

48. Z napadeného rozhodnutí soud zjistil, že ve většině případů, kdy byl žalobce velen do služby přesčas, spadá do žalovaného mimořádnost služby v nutnosti přizpůsobení se programu chráněné osoby. Jiná situace nastala dne 18.2.2009, ke které žalovaný uvedl, že důležitým zájmem služby v tomto případě bylo zajištění osobní ochrany chráněné osoby při cestě do zahraničí (Brusel), v rámci nichž nemohla být realizována výměna za jiného příslušníka. Dne 13.3.2009 pak vykonával žalobce 8 přesčasových hodin a důvodem k nařízení této přesčasové služby bylo zajištění bezpečnostní akce v souvislosti s předsednictvím ČR v Radě Evropské unie a z důvodu změny programu chráněné osoby, kdy nemohla být realizována jeho výměna jiným příslušníkem vzhledem k tomu, že se uvedeného dne pohyboval s chráněnou osobou na území hl. m. Prahy, která absolvovala řadu jednání a následně se účastnila na Ministerstvu zahraničních věcí večeru se zahraničním politikem (M. A.). Důležitým zájmem služby v tomto případě bylo kromě přizpůsobení se programu chráněné osoby, i zajištění bezpečnostní akce v souvislosti s předsednictvím v radě a mimořádnost služby spočívala v nutnosti provádět zvýšená bezpečnostní opatření.
49. Ani v jednom z případů netvrdí žalovaný, že by důvodem pro nařízení služby přesčas žalobci byla momentální indispozice či absence některého z příslušníků, např. ze zdravotních či jiných důvodů, která by mohla být dle judikatury Nejvyššího správního soudu oprávněně subsumovatelná pod § 54, resp. § 201 služebního zákona (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 6Ads 151/2011 – 126).
50. Žalovaný jako hlavní důvod pro nařízení služby přesčas uvádí nutnost přizpůsobení se programu chráněné osoby. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalobci byla v jím vymezeném období let 2009 – 2001 nařízena služba přesčas v důležitém zájmu služby v limitu do 150 hodin v rozsahu 331,5 přesčasových hodin (v roce 2009 celkem 82 hodin, v roce 2010 celkem 116,5 hodin a v roce 2011 celkem 133 hodin).
51. Z přehledu množství takto nařízených přesčasových služeb je patrné, že se nejedná o mimořádný, zcela výjimečný důvod pro nařízení služby ve smyslu ust. § 54 služebního zákona, pokud byl žalobce velen do služby z důvodu nutnosti přizpůsobení se programu chráněné osoby, neboť jak vyplývá z analýzy přesčasů i z přehledu uvedeného v napadeném rozhodnutí, byl tento důvod pro nařízení služby přesčas využíván služebním funkcionářem velmi často a zcela pravidelně. Soud si je vědom toho, že žalobce vykonává velmi specifickou službu, avšak je patrné, že potřeba přizpůsobit se programu konkrétní jím chráněné osobě není potřebou mimořádnou, ale naopak že se jedná ze strany služebního funkcionáře o velmi často uplatňované pravidlo. Soud považuje za zcela pochopitelné, že v případě změny programu chráněné osoby, případně prodloužení jejího programu, nebylo vždy možné a účelné žalobce vystřídat jiným příslušníkem, avšak má za to, že ani v této situaci nelze „*nutnost přizpůsobení se programu chráněné osoby*“ považovat za důvod, pro který by z důvodu výjimečnosti bylo možné přesčasovou službu žalobci neproplatit.
52. Ve dnech 18.2.2009 a 19.2.2009 byl žalobce velen do služby v délce 18 hodin každý den a důležitým zájmem služby v tomto případě bylo dle žalovaného zajištění osobní ochrany chráněné osoby při cestě do zahraničí (Brusel), v rámci nichž nemohla být realizována výměna za jiného příslušníka, a také již uvedený důvod nutnost přizpůsobení se

programu chráněné osoby, který soud za výjimečný ve smyslu § 54 služebního zákona neuznal. Soud předpokládá, neboť tyto údaje nejsou ze správního spisu patrné, že vícedenní zahraniční cesta do Bruselu, byla dlouhodobě plánována a bylo tedy na služebním funkcionáři, aby buď velel do služby více osob k zajištění střídání u chráněné osoby, nebo aby žalobci přesčasovou službu konanou v těchto dnech proplatil. Aby soud mohl posoudit, zda se v tomto případě jednalo o výjimečnou situaci, bylo by nutné, aby tato skutečnost vyplývala ze správního spisu. Na žalovaném tedy bude, aby se touto situací znovu zabýval a na základě řádně doložených podkladů prokázal, že se v případě nařízení služby přesčas žalobci při této zahraniční cestě jednalo o zcela výjimečnou situaci, kterou nebylo možno předvídat s dostatečným časovým předstihem.

53. Jiná situace nastala dne 13.3.2009, kdy žalobce vykonával 8 přesčasových hodin a důvodem k nařízení této přesčasové služby bylo kromě nutnosti přizpůsobení se programu chráněné osoby, i zajištění bezpečnostní akce v souvislosti s předsednictvím ČR v Radě Evropské unie a z důvodu změny programu chráněné osoby, kdy nemohla být realizována jeho výměna jiným příslušníkem vzhledem k tomu, že se uvedeného dne pohyboval s chráněnou osobou na území hl. m. Prahy, která absolvovala řadu jednání a následně se účastnila na Ministerstvu zahraničních věcí večeru se zahraničním politikem (M. A.). Žalovaný důležitý zájem služby v tomto případě spatřuje, kromě již uvedené nutnosti přizpůsobit se programu chráněné osoby, zejména v zajištění bezpečnostní akce v souvislosti s předsednictvím v radě a mimořádnost služby spočívala v nutnosti provádět zvýšená bezpečnostní opatření.
54. Žalovaný na svou obranu v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že v roce 2009 byla přijata zvýšená bezpečnostní opatření k zajištění bezpečnosti při předsednictví ČR v Radě Evropské unie, což je jeden z nejnáročnějších úkolů vyplývajících z členství v EU.
55. Městský soud proto při posouzení zákonnosti nařízení služby přesčas žalobci z tohoto důvodu vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.1.2018, č.j. 9 As 27/2017 – 3, který výslovně uvedl, že skutečnost, že české předsednictví v Radě Evropské unie bylo známo dlouho dopředu, neznamena, že by nešlo o výjimečný důvod, pro který lze z důležitého zájmu služby nařídit službu přesčas. Předsednictví bylo známo dopředu, šlo však o výjimečnou akci, která vyžadovala mimořádné nároky na zajištění bezpečnosti z hlediska množství delegací a rozšířeného okruhu chráněných objektů. Šlo navíc o akci časově omezenou, byť půlroční, pro kterou nemá význam trvale zvětšovat kapacity policie, především útvaru pro ochranu ústavních činitelů. Je logické, že v souvislosti zajištěním bezpečnosti této akce byl značně zatížen právě útvar pro ochranu ústavních činitelů, u kterého žalobce sloužil. Nejvyšší správní soud uvádí, že sice bylo dopředu známo, že v průběhu českého předsednictví budou na policii kladeny zvýšené nároky, nicméně šlo o natolik zvýšené nároky spojené s mimořádnou akcí, že k jejich pokrytí bylo možno nařídit službu přesčas v souladu se zákonem. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že „souladnost nařízení služby přesčas s požadavky § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru z důvodu zajištění bezpečnosti zahraničních delegací je nutno hodnotit vždy podle okolností každého posuzovaného případu. S ohledem na charakter požadavků, jejich rozsah a časové trvání je nutno v každém případě vyhodnotit, zda byl dán důležitý zájem služby a z toho vyplývající předpoklad výjimečnosti služby přesčas. Co se týče nyní posuzovaného případu, rozsah a půlroční trvání českého předsednictví v Radě Evropské unie byly takového charakteru, že plně odůvodňovaly nařízení služby přesčas příslušníků útvaru pro ochranu ústavních činitelů“.

56. Městský soud zdůrazňuje, že žalovaný výslovně důvod pro nařízení služby přesčas zajištění bezpečnostní akce v souvislosti s předsednictvím ČR v Radě Evropské unie pouze uvedl v napadeném rozhodnutí pouze v tomto jediném případě, tedy při nařízení služby dne 13.3.2009. Městský soud proto shodně s Nejvyšším správním soudem dospěl k závěru, že služba přesčas nařízená žalobci v tento den byla nařízena v souladu s ustanovením § 54 služebního zákona, a to právě z důvodu, že rozsah a půlroční trvání českého předsednictví v Radě Evropské unie byly mimořádného charakteru a nařízení služby přesčas z tohoto důvodu bylo plně odůvodněné. V ostatních případech kdy byl žalobce velen do služby v době předsednictví ČR v Radě Evropské unie, tedy v prvním pololetí roku 2009, žalovaný tento důvod nezmínil a nutnost nařízení služby přesčas jím v konkrétním případě neodůvodnil. Soud z tohoto důvodu nemohl proto zvláštní situaci spojenou s předsednictvím v dalších případech nařízení služby v tomto období zohlednit.
57. Žalobci byla žalobci služba přesčas nařízena také ve dnech 21.3.2011 až 23.3.2011 v době od 21.00 do 22:00, kdy v každém z těchto dnů žalobce sloužil jednu přesčasovou hodinu z důvodu provádění speciálních cvičení. Soud dospěl k závěru, že tento důvod nelze podřadit pod mimořádný důvod, neboť jej bylo možno předvídat při rozvržení doby základní služby na jednotlivé směny podle § 53 služebního zákona. I když si je soud vědom, že se těchto speciálních cvičení musel žalobce účastnit, mohla se jeho účast i v tomto případě odrazit kratším výkonem základní doby služby v příštím naplánování směny, a nebylo nutno nařídít mu službu přesčas, když tato rozhodně nesplňovala podmínky § 54 odst. 1 služebního zákona.
58. Ke shora uvedenému soud dodává, že zajistit činnost bezpečnostních sborů v nezbytném rozsahu by mělo být prioritou státu a tomu by měly odpovídat vyčleněné finanční prostředky. I při nedostatku finančních prostředků určených na provoz bezpečnostního sboru musí stát zajistit dodržování zákonnosti služby přesčas, například zvýšením základní doby služby v týdnu či plošným snížením základního tarifu služebního příjmu příslušníků za současného zvýšení jejich počtu tak, aby bylo možné zajistit plnění úkolů bezpečnostního sboru v rámci základní doby služby a zachovat tak výjimečnou povahu přesčasové služby.
59. Soud dále neshledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaný vůbec nezjišťoval, jaká služba byla příslušníkovi nařizována a vykazována a která služba je službou běžnou a která službou přesčas. Z obsahu správního spisu není patrné, že by žalobce v průběhu správního řízení tvrdil a prokazoval, že přesčasové hodiny v rozsahu do 150 hodin v kalendářním roce odsloužil v jiných dnech a hodinách, než je zaznamenáno v daných výkazech. Za této situace nelze žalovanému vytýkat, že v rozhodnutí o odvolání uvedl jen dny, kdy žalobce vykonával službu přesčas v rozsahu do 150 hodin v kalendářním roce, aniž by určoval základní dobu služby či údaj o službě přesčas nad limit 150 hodin. Přitom je nutné zohlednit i to, že žalobce výslovně v žádosti o doplacení služebního příjmu potvrdil, že služby přesčas v rozsahu nad 150 hodin ročně dostal proplaceny. Spor byl veden o to, zda důvody nařízení služby přesčas v rozsahu do 150 hodin v kalendářním roce byly v souladu se zákonem, nikoli o to, kdy tato služba přesčas byla vykonána. Z tohoto důvodu nemuselo rozhodnutí žalovaného obsahovat údaj o základní době služby a výkonu služby přesčas nad limit 150 hodin v kalendářním roce.
60. Soud neshledal důvodnou ani námitku, že byla porušena žalobcova procesní práva, což spatřuje v tom, že se mohl účastnit jednání senátu poradní komise pouze v jednom případě

a o dalších jednáních nebyl vyrozuměn. Žalobce tuto námitku vznesl opět ve velmi obecné rovině, když neuvádí, kterého jednání se zúčastnit mohl a kterého již nikoli a zda má na mysli jednání v původním řízení nebo pouze v řízení před vydáním nyní napadeného rozhodnutí. Pro úplnost tedy soud uvádí, že žalobce byl řádně přizván k jednání dne 19.3.2012, kde byl zastoupen Mgr. Strouhalem jako substituentem Mgr. Prossera. Dále byl žalobce u jednání dne 22.5.2017 zastoupen advokátem Mgr. Strouhalem, který se při něm seznámil se spisovým materiálem. Není tak patrné, jak měla být v tomto případě žalobcova práva porušena.

61. Žalobce namítl také, že mu ani v řízení v prvním stupni nebylo umožněno realizovat jeho práva uvedená v § 174 odst. 1 písm. b) služebního zákona, avšak opět neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, ani jak by mohlo být případným pochybením služebního funkcionáře zasaženo do jeho práv. Městský soud přitom odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.4.2018, č.j. 1 As 445/2017 – 31, ze kterého vyplývá, že nemusí být vadou řízení, jež by měla vliv na zákonnost rozhodnutí, skutečnost, že správní orgán I. stupně účastníku řízení neumožnil, aby se vyjádřil k podkladům rozhodnutí, jak mu ukládá § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru, jestliže tomuto účastníkovi byly všechny relevantní podklady pro rozhodnutí známy. Žalobce se však k tomuto blíže nevyjádřil, a proto soud nemůže posoudit, zda služební funkcionář pochybil a zda bylo jeho postupem zasaženo do procesních práv žalobce. Pro úplnost však soud zdůrazňuje, že řízení před oběma správními orgány je nutné posuzovat jako jeden celek, a i pokud by došlo k žalobcem tvrzenému porušení práv v řízení před prvním stupněm, byla tato vada v rámci odvolacího řízení napravena, když je ze správního spisu patrné, že v rámci odvolacího řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, měl žalobce možnost nahlížet do spisu, seznámit se s podkladovým materiálem a bez jakýchkoli omezení se k němu vyjádřit. Procesní práva žalobce tedy byla zachována, a proto soud tuto námitku také neshledal důvodnou.
62. Důvodná není ani žalobní námitka, že žalovaný nesprávným způsobem opatroval pouze písemná stanoviska odpovědných služebních funkcionářů (viz písemné vyjádření JUDr. K., apod.), ačkoli měl provést výsledky těchto služebních funkcionářů či dalších osob jako svědků. Ke zcela shodné námitce se již vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.7.2017, č.j. 1 As 95/2017-25, když dospěl k závěru, že vyžádáním písemných vyjádření k věci nebyla procesní práva žalobce porušena. Podstatné je, že všechny osoby, které se písemně vyjádřily, příp. se na zpracování takových odpovědí podílely, vystupovaly v roli správních orgánů. Jednalo se tedy o zpracování stanoviska těchto orgánů, resp. vysvětlení či doplnění některých podkladů, nikoli o prezentaci vlastních vjemů jednotlivých osob k věci, kterou by bylo nutno provést formou svědeckého výslechu. Vyžádání písemného vyjádření JUDr. K. v projednávané věci lze tedy označit za zcela standardní postup. Toto vyjádření bylo založeno ve spise, a žalobce se s ním mohl seznámit, příp. se k němu vyjádřit. Ani v tomto případě žalobce nespecifikoval, co měly jím navrhované výsledky osob jako svědků přinést nového, ani o jaké konkrétní svědky kromě JUDr. K., šlo. Ani tímto postupem žalovaného nebyla práva žalobce porušena.
63. Z výše uvedených důvodů městský soud napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odstavec 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ustanovení § 78 odstavec 4 s. ř. s.). Žalovaný správní úřad je právním názorem, vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázán (ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.).

64. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci úspěšnému žalobci náleží náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému správnímu úřadu. Tyto náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související se zastoupením žalobce advokátem dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen AT) za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, účast u jednání soudu) a tři režijní paušály po 300 Kč. Za právní zastoupení náleží žalobci náhrada nákladů řízení ve výši 10.200 Kč.
65. Součástí náhrady nákladů řízení před soudem je i náhrada cestovních výdajů spojených s cestou právního zástupce žalobce z Písku do Prahy a zpět (§ 13 odst. 4 AT) v souvislosti s jednáním soudu dne 3.9.2019 ve výši 1 732,20 Kč (za cestu osobním automobilem Lada Niva, RZ X, k jednání soudu, cesta Písek – Praha a zpět (celkem 2 x 110 km), při průměrné spotřebě automobilového benzínu 95 oktanů 11,4 l/100 km a ceně 33,10 Kč /l a opotřebení 4,1 Kč/km. Dále žalobci náleží náhrada za promeškaný čas strávený cestou k soudu podle § 14 odst. 2, odst. 3 v celkové výši 800 Kč (8 půlhodin). Náhrada cestovních výdajů tam a zpět činí celkem 2 540 Kč (1 732,20 + 800 Kč).
66. Celkem tak náklady řízení představují částku 15 732,20 Kč, kterou je žalovaný povinen uhradit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Strouhala, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. září 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.